

Herra tietää Ilm. 3:14-22

14. *"Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Aamen, uskollinen ja luotettava todistaja, Jumalan luomakunnan alku:*

15. *Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava. Kunpa olisitkin kylmä tai palava!*

16. *Mutta koska olet penseä, et kylmä etkä palava, minä oksennan sinut suustani.*

17. *Sinä sanot, että olet rikas, olet rikastunut etkä tarvitse mitään. Et kuitenkaan tiedä, että juuri sinä olet kurja ja säählittävä, köyhä, sokea ja alaston.*

18. *Minä neuvon sinua ostamaan minulta tulessa puhdistettua kultaa, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit*

eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit.

19. *Kaikkia niitä, joita rakastan, minä nuhtelen ja kuritan. Ahkeroi siis ja tee parannus!*

20. *Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen sisälle hänen luokseen ja aterioin hänen kanssaan ja hän minun kanssani.*

21. *Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istuutunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen.*

22. *Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille."*

Tuomari vai Vapahtaja

Mikä on sinun suhteesi Jeesukseen Kristukseen? Elämäsi ei ole sinun omasi vaan kuulut Hänelle, joka on sinut luonut.

Ilmestyskirjan seitsemän Jeesuksen kirjettä Vähän-Aasian seurakunnille ovat henkilökohtaista puhetta myös meille. Meillä voi olla väärä käsitys omasta tilastamme ja suhteestamme Herraan, mutta Hän tietää ja näkee täsmälleen meidän tilamme. Siksi meille on tärkeää kuunnella, mitä Hän sanoo. Onko hän meille Tuomari vai Vapahtaja?

Historian päätös

Kokonaisuudessaan Ilmestyskirja on Jumalan ilmoitus meille siitä, miten Jeesus Kristus kuninkaallisesti halliten vie ihmiskunnan suureen päätökseen. Hän tulee toisen kerran takaisin ja toimittaa elävien ja kuolleiden tuomion. Kaikki synty, väärä ja paha tuomitaan ja hävitetään. Kaikille synnin uhreille annetaan oikutta, täydellinen vanhurskaus, oikeus, rauha ja rakkaus saatetaan voimaan.

Elävien ja kuolleiden Tuomari

Ilmestys kirja ei tyydy kuitenkaan käsittelemään vain lopun tapahtumia vaan vaatii meitä ottamaan huomioon sen, että Herra jo nyt toimii keskellämme ja Hänen työnsä jakaa ihmiset: Sokeat tulevat näkeviksi ja näkevät sokeiksi niin kuin Jeesus sanoi:

"Tuomioksi minä olen tullut tähän maailmaan, että ne, jotka eivät näe, näkisivät, ja ne, jotka näkevät, tulisivat sokeiksi." Muutamat fariseukset, jotka olivat hänen lähellään, kuulivat tämän ja kysyivät häneltä: "Emme kai me ole sokeita?" Jeesus vastasi heille: "Jos te olisitte sokeita, teillä ei olisi syntiä, mutta nyt te sanotte: 'Me näemme', ja sen tähden teidän syntinne pysyy." (Joh. 9:39-41)

Jeesuksen työ on kyllä nyt pelastavaa, sillä sovitettuaan ihmiskunnan synnit Golgattalla ja kukistettuaan kuoleman vallan ylönousemuksellaan Hän kutsuu kaikki ihmisiä parannukseen ja uskossa ottamaan vastaan armon ja uuden elämän Hänen

tuntemisessaan. Mutta se, miten ihmiset suhtautuvat pelastuksen sanaan, uskovat saavat armon mutta epäuskoiset joutuvat tuomittaviksi. Jeesus sanoi:

"Jos joku kuulee minun sanani eikä noudata niitä, en minä häntä tuomitse, sillä minä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa vaan pelastamaan maailman. Joka halveksii minua eikä ota vastaan minun sanojani, hänellä on tuomitsijansa: se sana, jonka minä olen puhunut, tuomitsee hänet viimeisenä päivänä." (Joh. 12:47-48)

Herran kasvojen edessä tänään

Herran oma ei vain odota lopullista päätöstä viimeisellä tuomiolla, vaan hän näkee jo nyt Jumalan kaikissa arkielämänsä pienissäkin asioissa. Herra ei halua hallita ja johtaa meitä vain suuria ratkaisuja tehdessämme, sillä niitä on ehkä vain 5% kaikista valinnoistamme, vaan myös 95% elämämme pikkuasioissa. Pelastettu Herran oma vaeltaa joka hetki Jumalan kasvojen edessä. Se ihminen, joka kieltäytyy vakavan sairauden keskellä lääkärin määräämistä lääkkeistä, on itse vastuussa, kun sairaus pahenee ja vie hänet lopulta kuolemaan. Se, joka torjuu Vapahtajan tarjoaman ikuisen elämän lahjan, jää auttamattomasti tuomion ja kuoleman valtaan. Jokainen ihminen on Jumalan edessä vastuussa tekemistään ratkaisuista.

Turva tuomiopäivänä

Vaikka elämme meitä läpitunkevilla kasteellaan seuraavan Tuomarin edessä koko elinaikamme, sen, joka on uskossa ottanut vastaan syntien anteeksiantamuksen Jeesuksen veressä, ei tarvitse pelätä tuomiota. Hän voi olla täysin turvallinen myös tuomiopäivänä, koska hänet on puettu Kristuksen täydelliseen vanhurskauteen ja hänet tuomitaan Jeesuksen tekojen perusteella:

"Me olemme oppineet tuntemaan sen rakkauden, joka Jumalalla on meitä kohtaan, ja me uskomme siihen. Jumala on rakkaus. Joka pysyy rakkaudessa, pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. Näin on rakkaus tullut meissä täydelliseksi, niin että meillä on rohkea luottamus tuomiopäivänä, sillä sellainen kuin hän on, sellaisia mekin olemme tässä maailmassa. Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon, sillä pelossa on rangaistusta. Joka pelkää, ei ole päässyt täydelliseksi rakkaudessa." (1. Joh. 4:16-18)

Tekstimme on yksi seitsemästä kirjeestä, jotka Jeesus lähetti seurakunnille. Se kertoo, miten meidän on mahdollista kohdata tänään Tuomarin, niin että tuomiopäivänä meidän ei tarvitse pelätä tuomiota. Tekstissä kuulemme Herran omimpia sydänääniä, jotka kertovat syvästä huolesta ja rakkaudesta syntiin langennutta seurakuntaansa kohtaan.

Kuka puhuu?

"Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Aamen, uskollinen ja luotettava todistaja, Jumalan luomakunnan alku: (14)

Jeesus ilmoittaa olevansa **Aamen**. Sanan "aamen" alkumerkitys on: huolehtiva, valmiiksi rakentava, lujaksi tekevä. Herra Jeesus on siis kuin huolehtiva äiti ja kaikki, mitä Hän ajattelee, sanoo ja tekee, on ehdottoman varmaa ja oikeaa. Jeesuksessa meillä on ehdoton ja kaiken käsittävä totuus. Jeesus sanoi: "Minä olen totuus." Herran sanoihin ei ole mitään lisättävissä, sillä Hän on kaiken ehdoton mitta. Hän on Varmuus, lopullisuus, sinetti, viimeinen auktoriteetti. Hän on Aamen.

Kun meillä on tapana liittää sana "Aamen" rukouksen loppuun, tarkoitamme sitä, että kaikki rukoiltu on täysin totta. Mutta samalla ilmaisemme, että vain Herra Jeesus itse, Aamen -persoona kykenee toteuttamaan sen, mitä pyydämme. Koska rukous lähtee liikkeelle siitä, että tunnemme sen Jeesuksen, joka kykenee ja voi ja toisaalta tunnustamme, ettemme itse pysty siihen, mitä rukoilemme, sanalla Aamen itse asiassa ilmaisemme Herralle: "Nyt olisi sinun vuorosi tehdä itse työ eli saada aikaan se, mitä rukoilimme, koska Sinä pidät huolen meistä.

Kirjeen lähettäjä on **uskollinen ja luotettava todistaja** meihin nähden, koska Hän on itsessään Aamen. Hänen puheessaan ei ole liioittelua eikä vähättelyä, se on kaikessa täydellistä ja luotettavaa. Todistajana Hän puhuu omista teoistaan oikein ja toisten teoista myös oikein. Herra osoittaa peittelemättä meille, mikä on teidän todellinen tilamme.

Jeesus on **Jumalan luomakunnan alku**: *Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan luona. Kaikki on syntynyt hänen kauttaan. Ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.* (Joh. 1:1-3) Jeesus on Jumalan Poika, Jumala Jumalasta, Esikoinen, kaiken Luoja yhdessä Isän ja Pyhän Hengen kanssa.

Hän on näkymättömän Jumalan kuva, koko luomakunnan esikoinen. Hänessä luotiin kaikki, mitä on taivaissa ja maan päällä, näkyvät ja näkymättömät, olivatpa ne valtaistuimia tai herruuksia, hallituksia tai valtoja. Kaikki on luotu hänen kauttaan ja häneen. Hän on ennen kaikkea muuta, ja hänessä kaikki pysyy voimassa. (Kol. 1:15-17)

Mitä Herra tekee?

Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava. Kunpa olisitkin kylmä tai palava! Mutta koska olet penseä, et kylmä etkä palava, minä oksennan sinut suustani. (15,16)

Herra **tietää** tekomme, emme voi salata mitään Hänen silmiltään, vaikka olemmekin taitavia peittämään itseämme pahan päiväisesti. Herra toteuttaa myös tuomiomme oikeudenmukaisesti todellisen tilanteemme mukaisesti.

Sinä sanot, että olet rikas, olet rikastunut etkä tarvitse mitään. Et kuitenkaan tiedä, että juuri sinä olet kurja ja sääliittävä, köyhä, sokea ja alaston. (17)

Herra **paljastaa** totuuden, jota itsessämme emme joko tiedä tai halua tunnustaa. Kuinka huonosti me uskovat tunnemme meidän itseämme. Itsetyytyväisyys, toisten halveksunta vertaillessamme heitä itseemme, suuret kuvitelmat itsestämme riisuutaan ja meille osoitetaan todellinen kurjuutemme, joka ei ole vain itsesäälin surkutteluun kätkeytyä ylpeyttä. Ei ole mukava kohdata totuutta omasta syntisestä sydäme-stämme, mutta se on ehto sille, että voimme löytää vapauden. Ei ole vapautta ilman totuutta.

Minä neuvon sinua ostamaan minulta tulella puhdistettua kultaa, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit. (18)

Herra **neuvoo** meitä. Hän ei halua jättää meitä onnettomaan tilaamme. Hän haluaa auttaa meidät valoon. Neuvomisessa ei ole mitään pakottamista. Jos annamme Hänen valonsa tunkeutua sydämiimme ja noudatamme Hänen ohjeitaan, saamme avun. Mutta Herra antaa meille kyllä myös vapauden jäädä pimeytemme ja pitää auki tien myös pois Hänen luotaan:

Tämän jälkeen monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät pois eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssaan. Niin Jeesus kysyi niiltä kahdeltatoista: "Ette kai tekin tahdo mennä pois?" Simon Pietari vastasi hänelle: "Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat, ja me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä." Jeesus sanoi heille: "Enkö minä ole valinnut teidät kaksitoista?" (Joh. 6:66-70)

Kaikkia niitä, joita rakastan, minä nuhtelen ja kuritan. Ahkeroi siis ja tee parannus! (19)

Herra **osoittaa rakkauttaan** myös kielteisin keinoin: nuhdellen ja kurittaen. Hän haluaa, että teemme parannuksen eli käännyimme Hänen puoleensa tunnustaen synkän totuuden omista synneistämme ja anoen syntien anteeksiantamusta Jeesuksen Golgatan uhrin perusteella ja pyytäen Herraa hallitsemaan sydäntämme.

Jumala kurittaa meitä tosi parhaaksemme, että pääsisimme osallisiksi hänen pyhydestään. Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi vaan murheeksi, mutta jälkeinpäin se antaa hedelmänään vanhurskauden ja rauhan niille, joita on sen avulla harjoitettu. (Hepr. 12:10-11)

Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen sisälle hänen luokseen ja aterioin hänen kanssaan ja hän minun kanssani. (20)

Herra **odottaa** ja **kutsuu** voidakseen antaa yhteyden lahjan. Pelastuksessa on kysymys siitä, että ihminen pääsee osalliseksi Jumalan yhteyteen Jeesuksen ristin uhrin kautta. Jumalan elämä pääsee vaikuttamaan hänessä. Kutsuessaan Jeesus on kärsivällinen, Hän toistaa kutsunsa monta kertaa. Hän ei tunkeudu kuin väkisin sydämeemme tai seurakunnan elämään, vaan kutsullaan taivuttelee sydämiämme. Kun sydämemme ovet avautuvat Hänelle, saamme nauttia taivaallisesta seurasta Jeesuksen kanssa.

Seurakunnan tila

Laodikean seurakunta oli penseä, ei kylä eikä palava. Meidänkin seurakuntamme ovat usein penseitä. Penseys on erittäin vaarallinen tila, vaarallisempi kuin selkeä Herran vastustaminen, koska penseä tietää, mitä rakastaminen on mutta ei kuitenkaan rakasta. Siinä tilassa seurakunta ja uskova kuvittelee, että asiat ovat ihan hyvin hänen ja Jeesuksen suhteessa, mutta todellisuudessa Herra on työnnetty sydänten ulkopuolelle.

Penseyteen ei liity ainoastaan itseriittoisuutta, vaan ulkoisessa vauraudessaan seurakunta tai uskova voi jopa sokeutua ylpeytensä valtaan ja kuvittelee kulkevasa turvallisesti kohti taivasta mutta on todellisuudessa tuhon tiellä. Todellinen elämä puuttuu. Seurakunnan ja uskovan käsitys itsestään voi olla täysin päinvastainen kuin millaisena Jeesus näkee hänet ja hänen uskonystävänsä.

Tähän surkeaan tilaan tunkeutuu kuitenkin toivon sade, kun itse elämän lähde Jeesus Kristus alkaa puhua hengellisesti kuolemaisillaan olevalle uskovalle ja seurakunnalle.

Seurakunta piti itseään rikkaana, ja sitä se saattoi ollakin taloudellisessa suhteessa, vaikka se oli hengellisesti rutiköyhä. Se katsoi, ettei se tarvinnut mitään, vaikka sen hengelliset tarpeet olivat huutavat. Se kerskaili ulkoisesta puvustostaan ja varmaankin sillä saattoi olla komeat messukasukat ja piispan hiipat päässään, mutta Herra näki sen alastomuuden ja farisealaisuuden ryysyt päällään. Uskovat kuvittelivat näkevänsä asiat oikein, osasivat mielestään arvioida aikaansa terävästi ja olivat kovin tyytyväisiä itseensä, vaikka he olivat sokeita eivätkä nähneet edes omaa surkeaa tilaansa. Kun katselee tämän päivän suomalaisia seurakuntia ja uskovien elämää, ei voi välttyä vaikutelmalta, että Jeesus ei puhukaan Laodikean seurakunnasta vaan Suomen kirkosta. Herätysliikkeekään eivät välttämättä pääse Jeesuksen silmien alla puhtain paperein.

Herra kuitenkin säälii surkeassa tilassa olevaa seurakuntaansa, Hän pitää sitä edelleen itselleen kuuluvana, vaikka sen sortuminen kokonaan pois Herrasta oli vain ajan kysymys. Herra voi vielä parantaa kaikesta tuosta kurjuudesta. Herra on murheellinen, että seurakunta ja uskova yhä tyytyy omaan karmeaan tilaansa. Olihan Laodikean seurakunta 40 vuotta aikaisemmin syntynyt suuren Vähä-Aasian herätyksen keskellä Paavalin lähetysmatkojen ja julistustyön hedelmänä. Paraskaan herätys ei takaa elämän jatkumista, ellei seurakunta valvo, pysy Herran sanassa ja rukoillen tee jatkuvasti parannusta synneistään.

Synnin petollisuus

- Synnillä on aivan erityinen kyky pettää ihmisiä. Se tekee sen tavassa, millä se lähestyy meitä. Se salaa seurauksensa, mutta esiintyy erittäin miellyttävänä, vapauttavan ja hyödyllisenä. Mielikuvitusta käyttäen kiusaus synnyttää himon ja himo synnin.
- Synti voi nousta myös toisen synnin vastustamisesta niin kuin esimerkiksi farisealaisuus. Usein se vie jopa äärimmäisiin vastakohtiin asti. Synti käyttää hyväkseen meidän luonteemme heikkouksia, se pyrkii yli sieltä, missä aita on matalin. Se pettää meitä uskomaan, että väärin keinoin voidaan kuitenkin saavuttaa myönteisiä tuloksia.
- Synti antaa asioille uudet nimet hämätäkseen meidät. Se puhuu ajanmukaisuudesta, avaruudesta, ymmärtäväisyydestä, vapaudesta ja rakkaudesta, vaikka johtaakin ihmisen orjuuden ja itsekkyyden ikeeseen.
- Synti vähättelee asioita: ”Ei noin pieni vilppi haittaa”. Se imartelea ja suhteellistaa ylpeästi asioita kerskuksen siit, että minä voin tehdä sellaista mitä tuo toinen ahtaasti kauhistelee.
- Synti pettää myös puolustellessaan itseään, kun se vertaa itseään muihin ja väittää, ettei ole sen pahempi kuin muutkaan tai kuvittelee voivansa helposti korvata sen, mitä on rikkonut.
- Synti lupaa vapautta, mutta vie orjuuteen, lupaa uutta valoa mutta johtaa pimeyteen. Se pettää myös vaikutuksistaan, se vie paatumukseen ja lopulta epätoivoon. Jos kuvittelet, ettei synti voi sinua pettää, olet jo ylpeytesi pettämä.

Synnin kovettava vaikutus

Synnillä on meihin kovettava vaikutus. Voimme lopulta ruveta rakastamaan syntiä, jota aiemmin inhosimme. Voimme tuudittautua väärään rauhaan ja turvallisuuden tunteeseen, kun synti ei heti tuota kovia seurauksia. Synti voi muuttaa meidät niin tunnottomiksi, että evankeliumi ei enää liikuta meitä. Sen seurauksena epäusko syvenee. Myös syntitoverit voivat viedä meidät yhä kauemmaksi totuudesta.

Herra tarjoaa apua

Perin penseällekin seurakunnalle ja uskovalle Herra Jeesus tarjoaa apuaan. Ensimmäinen ja tärkein asia meille on suostua näkemään itsemme ja tilanteemme oikein eli tunnustamaan todeksi sen, mitä Herra itse meille sanassaan sanoo. Jos vain tunnustamme tilamme, köyhyytemme, kurjuutemme, alastomuutemme ja sokeutemme, niin Herralla on suunnattomat rikkaudet meille jaettavaksi. Hän antaa armonsa, vanhurskautensa ja Pyhän Hengen valon.

Herran armoa on myös se, että Hän kovin keinoin ja nuhtein käy sydämemme ylpeyttä murtamaan: ”Herra asuu niiden luona, joilla on särjetty ja nöyrä henki.” Vapahtaja tarjoaa ateriyhteyttä niille, jotka kuulevat Hänen äänensä ja avaavat sydämensä oven. Jakeen 20 lupaus koskee toki kaikkia niitä uskosta osattomia, jotka kuulevat ensi kertaa Herran kutsun sisälle Jumalan valtakuntaan, mutta tekstiyhteydessä Jeesus antaa kutsunsa seurakunnalle, joka on työntänyt Hänet sydäntensä ulkopuolelle. Herra kutsuu siis myös persistyneitä omiaan uuteen palavuuteen yhteydessään. Vaeltaminen Herran kanssa on ateriyhteyttä Hänen kanssaan, sen jakamista, mitä Hänellä on.

Herra rohkaisee meitä parannukseen viittaamalla lopulliseen päämäärään, pääsemme Herran kanssa samalle valtaistuimelle:

Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen. (21)

Herra puhuu meille Pyhän Hengen kautta, kun suostumme Raamatun sanan alle sitä kuulemaan ja noudattamaan. Siksi pahinta mitä voimme tehdä, on tukkia korvamme armollisen ja pyhän Vapahtajamme ääneltä:

Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki sanoo seurakunnille.(22)

Pastorin rouvan Masami Yokotan tie

Kansakouluaikanani naapurustossamme asui kristitty perhe, joka piti kodissaan pyhäkoulua. He kutsuivat minua usein mukaan, mutta koin vastenmielisyyttä Jumalan rukoilemista kohtaan enkä mennyt kertaakaan mukaan. Mutta olin saanut ystäväitäni Raamatun, jota myös lueskelin. Siksi minulla oli myönteinen asenne kristinuskoa kohtaan. Vuosi sodan päättymisestä (1946) äitini sairastui ja kuoli. Isäni oli työtön ja elimme syvässä köyhyydessä. Siksi minun oli pakko lähteä töihin markkinoimaan henkivakuutuksia, vaikka sairastin keuhkotautia. Työtovereitteni joukossa oli kristitty, joka kutsui minut mukaansa kirkkoon, kun kuuli, että luin Raamattua.

Koska suurin haluni silloin oli päästä köyhyyden kuopasta, ajattelin, että menemällä kirkkoon Jumala auttaisi minua. Tuolloin uskonto merkitsi minulle samaa kuin ajallisten etujen saamista.

Ensi kertaa jumalanpalvelukseen osallistuessani minusta tuntui kuin olisin tullut aivan toiseen maailmaan. Osallistujien kasvoilla loisti ilo ja he ottivat minut lämpimästi vastaan. Se teki minuun syvän vaikutuksen. Kokemani ystävällisyyden vuoksi kirkkoon meno oli hauskaa, mutta papin puheista en ymmärtänyt mitään. Erityisesti puhe siitä, että Jeesus Kristus kuoli ristin puulla meidän syntiemme sijaissovitajana, oli minulle täysin käsittämätöntä, vaikka asiaa korostettiin kyllästymiseen asti. Viesti Jumalan rakkaudesta ylitti ymmärrykseni.

Petyin, kun elämiseemme ei tullutkaan mitään helpotusta, vaikka osallistuin innokkaasti jumalanpalveluksiin. Päin vastoin jouduin viemään isoja kantamuksia panttilainaamoon selvittääksemme taloudellisesti jotenkin eteenpäin. Olin tyytymätön, kun en saanut mitään vapautusta ahdinkoomme.

Siinä tilanteessa eräs ystäväni suositteli ja aloin seurustelun avioliittoaikein erään miehen kanssa. Hän ei ollut kokenut sodan aikana menetyksiä ja oli kohtalaisen varakas. Siksi olin enemmän kiinnostunut hänen omaisuudestaan kuin hänestä itsestään. Salasin tuberkuloosini. Mies puolestaan asetti avioliiton ehdoksi sen, etten kävisi kirkossa. Asia oli minulle hiukan vaikea, mutta lopulta hylkäsin Kristuksen ja valitsin avioliiton. Isäni vastusti avioliittoamme, mutta en kuunnellut häntä, koska en pitänyt isästäni ja halusin mahdollisimman pian pois kotoa. Uskoin minua pettävän miehen kauniita puheitaan ja elättelin unelmaa onnellisesta avioliitosta.

Suhde, joka perustui molemminpuoliseen salailuun, johti kohti sielun ja ruumiin turmelusta. Vaikka tajusin, että tuollainen suhde olisi pitänyt katkaista heti alkuun, se venyi puolentoista vuoden pituiseksi. Tulos oli se, että tuberkuloosini paheni ja mies hylkäsi minut. Tietämättömyyteni ja tyhmyyteni kadutti ja hävetti eikä minulla ollut rohkeutta palata kirkkoon, koska olin kääntänyt selkäni Jumalalle. Vaivuin epätoivoon kokien olevani Jumalan ja ihmisten hylkäämänä. Ahdistuneena päivästä päivään ajattelin kuolemaa.

Kun veljeni ja siskoni olivat menneet kouluun ja isäni töihin, yksinäni vuodatin katumuksen kyyneleitä, itkin eikä nyhkytyksestä tullut loppua. Kun jonkin ajan kulluttua hiukan rauhoituin, kuulin omilla korvillani hyvin selvästi äänen sanovan: "Jumala on rakkaus."

Ääni kuului sekä aivan korvieni vierestä ja tuntui samalla tulevan hyvin kaukaa. Ymmärsin hetkessä selkeästi, että Jumala on rakkaus. Vaikka Jumala oli kaiken aikaa rakastanut minua, olin kääntänyt hänelle selkäni ja tavoitellut vain omaa onniani. Vaikka olin kulkenut omaa itsekästä tietäni synnissä, Jumala ei ollut hyljännyt minua, vaan oli antanut elämäni kipua murtaakseni kovan ja itsepäisen sydämeni ja avatakseni silmäni voidakseen pelastaa minut. Sydämeni muuttui ja elävä toivo täyttyi sen.

Niihin aikoihin kuulin, että norjalaiset lähetit olivat aloittaneet kokousten pidon Nishi-Akashin lähellä. Olisin halunnut mennä mukaan, mutta yksin lähteminen arvelutti. Kun seuraavan vuoden maaliskuussa sain ystävän, joka myöskin halusi lähteä kirkkoon, aloimme yhdessä käydä kokouksissa.

Nyt ymmärsin hyvin lähetyssaarnaajan puheet. Jumalan sana aivan tulvi janoiseen sieluuni. Halu päästä kuulemaan sanaa oli niin suuri, että joka päivä odotin innokkaasti lauantain raamattupiirejä ja sunnuntain jumalanpalveluksia.

Eräänä päivänä, kun terveydentilani huolestutti minua, nousin ylös keskellä yötä muiden jo nukkuessa ja rukoilin hartaasti: ”Jumala, armahda minua syntistä. Pyydän, paranna sairauteni. Jos teet niin, niin luovutan koko elämäni Jumalan käyttöön.” Sanat nousivat suustani, vaikka en ymmärtänyt, mitä se käytännössä tarkoitti.

Saman vuoden (1950) syyskuussa Koben Luterilainen Raamattukoulu aloitti toimintansa pitämällä alkajaiset. Jumalanpalveluksen jälkeen Nishi-Akashin kirkosta lähti juhlaan useita henkilöitä. En tiennyt, miksi he menivät. Mutta seuraavana päivänä lähetyssaarnaaja Eiklin apulaisena toiminut T-veli kysyi minulta, olisinko halukas opiskelemaan Raamattukoulussa. Vastasin heti ”Kyllä”. Eräs lähetyssaarnaaja Eiklin suositteluksella sisar ei työesteiden vuoksi päässytkään aloittamaan Raamattukoulussa. Siksi Eikli oli pyytänyt etsimään hänen paikalleen jotakuta toista.

Luennot alkoivat jo seuraavana päivänä, joten tein nopeasti valmistelut ja aloitin koulunkäynnin. Vasta oppitunnilla sain tietää oppilaaksi valittavan vaatimukset. Asianomaisen piti olla kristitty, joka oli lukenut kerran koko Vanhan ja Uuden testamentin läpi. Koska minua ei oltu vielä kastettu enkä ollut lukenut kuin vain osia Raamatusta, en täyttänyt ehtoja. Mutta minut hyväksyttiin poikkeuksellisesti kuunteluoppilaaksi, kuukautta myöhemmin varsinaiseksi opiskelijaksi.

Saman vuoden joulukuussa minut kastettiin Nishi-Akashin kirkossa 15 muun kanssa. Kuukautta myöhemmin eräs toisen kirkkokunnan opiskelija kysyi minulta, oliko minulla pelastusvarmuus. Koska halusin jotain varmaa, mihin tarttua, luin rukoilun Raamattua. Johanneksen evankeliumin 15. luvun 16 jae puhutteli minua väkivästi:

”Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät ja asetin teidät sitä varten, että menisitte ja kantaisitte hedelmää ja että teidän hedelmänne pysyisi ja että Isä antaisi teille, mitä sitten anottekin häneltä minun nimessäni.”

Sain varmuuden siitä, että minä en ollut valinnut Herraa, vaan Herra oli valinnut minut.

Kun valmistuin ensimmäisen vuoden kurssilta kesäkuussa 1951, aloimme T-veljen kanssa evankelistaharjoittelijoina Nishi-Akashin seurakunnassa. Kahden vuoden jakson jälkeen jatkoin Raamattukoulun toisen vuoden kurssille. Mutta heti kurssin alussa tuberkuloosini paheni jälleen. Jouduin Hyogon läänin keuhkotautiparantolaan. Sielläkin oli raamattupiiri ja sunnuntaiset jumalanpalvelukset. Sain hyviä uskonystäviä ja opin monia asioita ihmissuhteista ja laajemmasta yhteiskunnasta, sillä olin kasvanut paljon kuin ”kaivossa elävä sammakko”. Aika merkitsi minulle merkittävää kasvua, mistä olen kiitollinen. Parantolassa tutustuin myös mieheeni, josta tuli myöhemmin pastori.

Jälkeenpäin ajatellen näen, että Jumala kuuli rukoukseni antautua hänen käyttöönsä ja johdatti minut yllättävällä tavalla Raamattukouluun, ennen kuin unohdin, mitä olin rukoillut.

En voi olla ylistämättä Jumalaa, joka varta vasten valitsi minut ansiottoman ja maailmassa arvottomana pidetyn. (1989, 1955)

Tee parannus!

Tee siis parannus, ahkeroi ja ole innokas! Seurakunta, jolla on kaikkea muuta paitsi Jeesus, on onnettomin kaikista. Siksi Herra kutsuu meitäkin parannukseen. Sehän on sydämen avaamista Herralle, niin että Hän saa käydä vapaasti sisään.

Voimme voittaa synnin petollisuuden uskomalla elävään Jumalaan, joka antoi Jeesuksen uhriksi puolestamme. Silloin Pyhän Hengen voima vapauttaa meidät. Sitä varten meidän tulee tunnustaa synnin pettävyys Jumalan edessä, huolehtia sydämen herkkyyden säilyttämisestä: Heikkoutesi tunnustamisessa on sinun voimasi. Tarvitsemme myös toinen toistemme rohkaisua vaeltaaksenne Herran valossa ja totuudessa.

Muista, että sinun Tuomarisi, jonka kasvojen edessä kaiken aikaa vaellat, onkin samalla myös sinun Vapahtajasi. Tee tänään parannus ja anna Hänen tulla sydämeesi nyt, niin tuomiopäivä tulee merkitsemään sinulle sitä, että sinut korotetaan Isän ja Pojan kanssa samalle valtaistuimelle!